

K·MEO

ELS AVANTATGES DE LA JUBILACIÓ

Jutges i fiscals jubilats acusen al rei Joan Carles

Escenari, un vell cafè madrileny conegut per antigues tertúlies. Una taula ocupada per cinc venerables ciutadans (ex jutges i fiscals) al voltant d'un "cafelito y una copita". Esporàdicament l'aparició d'un cambrer que retira les tasses de cafè buides i les reemplaça per d'altres de plenes. Idem amb les copetes. Dos o tres periodistes –tots de dretes– seuen al voltant de la taula gravant la declaració d'un dels fiscals jubilats.

Señores, con la Justicia no se juega. Ni que seas Rey ni que seas Papa. El derecho es el derecho y no hay estado sin derecho ni derecho sin estado. La justicia debe ser clara, transparente, igualitaria y rápida. Un buen Juez es balanza, equilibrio y ejemplaridad. Nosotros nunca quisimos más a nuestro padre que a nuestra madre porque Dios nos concedió desde el principio la capacidad de discernir. Cincuenta por cien en la gestación, cincuenta por cien en el amor debido.

Hay algo que asemeja en gran manera la sotana con la toga y ese plus es nuestra sagrada misión en el mundanal ruido. Los sacerdotes representan el espíritu divino, nosotros somos el brazo armado de la Biblia. Lo que a ellos se les pasa, nosotros lo castigamos mediante sentencia. Y otra cosa nos une además al sacerdocio, la opción del martirio. ¿¡Cuántos curas no han sido asesinados por las hordas ateas?! ¿A cuántas monjitas no les sobaron los pechos?! ¿A cuánta magistratura no le han pintarrajeado las torres veraniegas?!

En cualquier caso asumimos el riesgo. Los aquí presentes denunciemos las faltas cometidas por nuestra realeza. Sí, en efecto, Juan Carlos era Rey pero Temis, la gran diosa de la justicia, dijo ya en tiempos griegos: "Tienen los

mismos derechos justicieros un rey que un pastor de ovejas". Y ahí entramos nosotros, los aquí presentes. Falló el Rey con Hacienda y nosotros lo denunciemos. Somos los aquí presentes los Quijotes de la España mediocre que dicta sentencias al son de sus amos. A nosotros no nos duelen prendas.

I de fons s'escolta la veu del cambrer: ¿Y no podían haber dicho todo eso mientras estaban de servicio?

Un silenci a la taula de magistrats i després la sentencia: Certo que no juzgamos las faltas de su majestad estando él en activo y cierto también que la denuncia la pusimos una vez nosotros jubilados, pero eso es circunstancial y no empaña nuestro lustro judicial. Amén.

GARSA PROSTÀTICA

AL URUGAY VOY AUNQUE TEMA NAUFRAGAR

Victòria de l'esquerra a Uruguai

No és casual l'excepció política i social de l'Uruguai. Envoltat de potències territorials i humanes com Argentina o el Brasil, Uruguai amb poc menys de 200.000 quilòmetres quadrats i encara no tres milions i mig d'habitants, és un dels països llatinoamericans amb millors estadístiques en quan a potencial econòmic, democràtic, de seguretat, alfabetització i pacifisme. Un país, en definitiva que no sembla sud americà. Per això ha estat possible que després d'un període governat per la dreta de Lacalle, el poder passi a mans d'Orsi, representant de l'esquerra, sense esgarips ni amenaces, amb felicitacions al contrari enlloc de proclames colpistes.

Molts països haurien de seguir l'exemple de l'Uruguai, però malauradament és una nació petita, inofensiva, que no utilitza un llenguatge d'amenaça (tampoc no podria amenaçar gaire) ni entre els seus propis

habitants. El que es coneix dins les Nacions Unides com a una merda de país.

Massa petit Uruguai per crear escola. Per fer entendre als poders d'altres nacions que la igualtat social evita moltes amenaces, que la cultura és antídoto de la irracionalitat, que les armes no et fan més valent sinó més covard.

El retorn de l'esquerra d'Orsi representa d'altra banda una pausa en el populisme barat tan de moda. Quan les darreres victòries de les ultra dretes europees i de nacions benestants es justifiquen apel·lant al malestar de les classes treballadores, Uruguai torna a l'esquerra gràcies al sentit de l'obrer que per una vegada

no es deixa enganyar pel feixisme d'ocasió i retorna a la idea bàsica de representació política. Al poble, l'esquerra, a la dreta, el poder.

L'esquerra com a tal no és cap assegurança de justícia com no ho és la dreta nacional de corrupció. Orsi pot esdevenir un mandatari parcial i inoperant però l'esperança no és la persona, és la idea. Temps al temps, però ara mateix, avui mateix, aprofitem per celebrar que un país sud americà sigui capaç d'alternar dreta i esquerra sense fer trontollar els fonaments de la llibertat.